

Hồi 11

Thân Ở Nơi Đâu

Bóng tối mịt mù, sự tĩnh lặng vô biên ...

Nam Cung Bình mở màng hồi tỉnh, mở mắt ra, không hề nghe có một chút tiếng động cũng chẳng trông thấy bất kỳ vật gì, chàng buông tiếng thở dài não nuột, thâm nhủ:

- Chẳng lẽ đây chính là chết ư ?

Tử vong, không khủng khiếp như chàng tưởng tượng, song lại hiu quạnh hơn nhiều, chàng đưa tay dụi mắt, song không trông thấy bàn tay của mình, chỉ có dư âm của tiếng thở dài như vẫn còn lẩn vẩn đâu đây. Chàng cười chua chát, lại nghĩ:

- Tử vong tuy đã cướp đi tất cả của ta, nhưng cũng may là tiếng nói của ta vẫn còn.

Chàng chẳng rõ hiện mình đang ở đâu ? Tây thiên cực lạc hay u minh địa ngục ?

Bỗng chốc, mọi dĩ vãng trong đời chàng lại hiện về, chàng suy đi nghĩ lại, nhận thấy cuộc đời mình vô cùng khoáng dã, không hề có lòng hại người, cũng chẳng có ý nghĩ giết người, đối với cha mẹ, sư trưởng hay bằng hữu đều xử sự một cách trung thành, đối gian xảo trá thậm chí chàng chưa từng nghĩ tới.

Chàng bất giác nở nụ cười cay đắng:

- Nếu quả thật sự có quỷ thần, mà sự phán quyết của quỷ thần thật sự công chính như lời đồn đại, vậy có lẽ mình không bị đi xuống u minh địa ngục, nhưng ...

Chàng lại bất giác buông tiếng thở dài:

- Nếu đây là Tây Thiên lạc thổ mà hiu quạnh thế này thì thà mình xuống địa ngục còn hơn !

Nghĩ đến bóng tối và sự hiu quạnh vô biên, chàng bất giác nghe cỗi lòng run rẩy, tư tưởng chàng bắt đầu rối rắm.

Bỗng nhiên, phảng phất như có một gương mặt tuyệt mỹ nhưng nhợt nhạt xuất hiện trong bóng tối và khẽ nói:

- Vô luận bao lâu tôi cũng chờ đợi ...

Hình bóng ấy mỗi lúc càng to hơn, rõ hơn, dù ai mở hay nhắm mắt thì cũng trông thấy, thế là chàng chợt hiểu nỗi đau khổ của "tử vong", nó tượng trưng cho bóng tối

triền miên và nổi trống vắng vô bờ bến. Chàng cảm thấy toàn thân lạnh buốt, một nỗi tuyệt vọng và hãi hùng dâng ngập cõi lòng.

Chàng vụt đứng phắt dậy, toan cất tiếng hét gọi ... Song chàng lại ngã xuống mặt đất giá lạnh, đành để mặc cho niềm tuyệt vọng và hãi hùng giằng xé con tim.

Đột nhiên, chàng nghe có tiếng nhạc vắng vắng vang lên trong bóng tối, thê lương ai oán như tiếng khóc tử tê của loại ma quỷ.

Bỗng có tiếng thê thiết gọi:

- Nam ... Cung ... Bình ...

Tiếng gọi như rất xa vời, lại như kề cận bên tai, chàng rùng mình sớn gáy, ngồi bật dậy, lại nghe một chuỗi cười dài lạnh lốt, rồi thì có tiếng nói:

- Người ... đã ... đến ... rồi ... ư ?

Lại một chuỗi cười dài thê thiết, Nam Cung Bình đưa tay lau mồ hôi trán, quát lớn:

- Người là người hay ma quỷ ? Nam Cung Bình này chết còn chẳng sợ, chả lẽ lại sợ ma quỷ sao ?

Tiếng quát vang vọng, nhưng chẳng hiểu sao lại không lấn át được tiếng cười thê thiết.

Nam Cung Bình nắm chặt hai tay, chỉ nghe trong bóng tối lại nói:

- Người không sợ chết ư ? Thế tại sao người lại toát mồ hôi lạnh ? Tại sao tim người lại đập mạnh thế kia ? Chết quả là khủng khiếp đúng không nào ?

Tiếng nói thoạt xa thoạt gần, lúc nhanh lúc chậm, bỗng bên đông, bỗng lại bên tây.

Nam Cung Bình ngẩn người buông tay ra. Chết ! Quả là rất khủng khiếp, điều ấy bắt buộc chàng phải thừa nhận.

Bỗng tiếng cười thê thiết kia lại vang lên:

- Người chết đi, trên có cha mẹ lụy nhớ, đó là bất hiếu, chưa có chút công gì đối với quốc dân, đó là bất trung, bởi do cái chết của người mà bạn bị độc phát, võ lâm sinh sự, đó là bất nhân bất nghĩa. Người đã bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa như vậy, không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục chứ ?

Nam Cung Bình lại ngẩn người, trán ướt đầm mồ hôi.

- Chả lẽ ta quả bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa thật ư ?

Trong khi ngẫm nghĩ, tiếng cười xa dần kia lại chậm chậm quay về, bỗng phía chính bắc vang lên một giọng gay gắt:

- Nam Cung Bình, người chết như vậy yên tâm chẳng ?

Nam Cung Bình đưa tay quạt mồ hôi, bỗng phía chính nam lại vang lên tiếng gay gắt:

- Nam Cung Bình, phải chăng người đang khổ sở ? Đang sợ hãi ?

Rồi thì bật cười không ngớt. Phía chính đông, một giọng nói trầm nghiêm chậm rãi nói:

- Nếu ta hoàn hồn cho người, người chịu tuân mệnh ta chẳng ?

Nam Cung Bình chợt động tâm, đứng lên gần giọng nói:

- Người là ai mà dám ở đây giả thần lộng quỷ với ta ?

Tiếng cười thâm thiết trong bóng tối quả nhiên lập tức trở thành tiếng cười vang dội:

- Chẳng qua ta chỉ muốn cho người biết mùi vị của sự chết, chết rất khổ sở, vậy người mới hiểu được sự sống là đáng quý.

Nam Cung Bình bỗng vung tay phóng ra một chưởng về phía phát ra tiếng nói, chàng mừng thầm bởi chân lực hãy còn, nào ngờ chưởng kinh của chàng như đá chìm đáy biển hoàn toàn tiêu tan trong bóng tối.

Tiếng nói kia lại vang lên:

- Nơi đây tuy không phải địa ngục, song cũng chẳng khác là bao. Người tuy chưa chết, song đã mấy mươi lần ta có thể lấy mạng người, ngay lúc này nếu ta muốn vẫn có thể đưa người vào cõi chết dễ như trở bàn tay, người đã từng ném mùi cái chết, hẳn hiểu rõ sự khủng khiếp.

Nam Cung Bình bỗng ngửa cổ cười dài, ngắt lời:

- Do đó người muốn ta tuân mệnh người kể từ đây phải không ?

- Đúng vậy !

Nam Cung Bình cười ha hả:

- Ta đã chết một lần rồi, chết thêm lần nữa cũng nào có sao ! Muốn ta tuân mệnh hạng thất phu giả thần lộng quỷ, thậm thà thậm thụt như người dút khoát không bao giờ.

Nói xong chàng xếp bằng ngồi xuống đất lòng cảm thấy vô cùng thoáng đãng.

Sự yên lặng kéo dài, khí hào của chàng đã khiến người trong bóng tối cũng phải khiếp hãi, một hồi thật lâu mới lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ người cam đành làm một kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, ở trong địa lao này chịu cơ hàn hiu quạnh và bao nỗi đau khổ khác, rồi âm thầm chết đi ư ?

Nam Cung Bình lặng thinh như không nghe thấy, thật ra chàng nào có muốn chết, chẳng qua chàng thà chịu chết chứ không chấp nhận sự đe dọa và khuất phục.

Chỉ nghe trong bóng tối tựa hồ có tiếng khê thở dài rồi nói:

- Để cho người suy nghĩ nửa hôm nữa về nỗi đau khổ của sự chết.

Rồi thì bốn bề lại yên lặng như tờ. Trong bóng tối, thời gian như trôi qua chậm chạp khác thường, song cảm giác đói thì lại đến thật nhanh chóng.

Nam Cung Bình ngồi xếp bằng ngay ngắn, song cơn đói cồn cào vào ruột gan khó thể chịu đựng được, chàng bèn đứng lên, cẩn thận xem xét xung quanh một vòng, mới hay mình quả nhiên đang bị giam hãm trong một địa lao âm u chẳng khác địa ngục là bao, bốn bề không có cửa sổ, cũng chẳng có bàn ghế, chỉ toàn là bóng tối tịch mịch.

Thế nhưng, tất cả đều không lay chuyển được quyết tâm của chàng, tuy rằng sự luyến nhớ song thân, di mệnh của sư phụ, sự sống chết của Dịch Dương và sự chờ đợi của Mai Ngâm Tuyết, tất cả đều khiến chàng hết sức đau khổ, nhưng trong cõi sâu của đáy lòng chàng có một nguyên tắc vô cùng kiên định, bất kỳ việc gì cũng không thể nào lay chuyển được.

Cũng chẳng rõ đã trải qua bao lâu, Nam Cung Bình bỗng ngửi thấy mùi rượu thịt thơm phức ập vào mũi, chàng tham lam hít mạnh một hơi dài, cơn đói càng thêm dữ dội, lần đầu tiên trong đời chàng mới thấu hiểu nỗi khổ sở của sự đói, chàng nhắm mắt lại thầm mắng:

- "Rõ là ngu xuẩn, lại đi dùng thức ăn để cám dỗ ta !"

Song mùi thơm mỗi lúc càng thêm nồng nặc, lòng chàng không thể không thừa nhận là cách cám dỗ ngu xuẩn ấy quả hết sức quyến rũ.

Chàng thăm buông tiếng thở dài, tập trung tâm thần, định đưa ý tưởng của mình thoát ra khỏi món ăn hấp dẫn kia, bỗng nghe một chuỗi cười khẩy vang lên trên đỉnh đầu, tiếng nói khi nãy lại vang lên:

- Nam Cung công tử, mùi vị đói khát có lẽ không mấy dễ chịu phải không ?

Nam Cung Bình nhắm mắt ngồi ngay ngắn như lão tăng nhập định, tiếng cười khinh miệt lại không ngớt bên tai khiến chàng phùng lửa giận, mở mắt ra quát:

- Chí ta đã quyết, chẳng gì thay đổi được cả, người còn ở đó lắm lời chi nữa ?

Người trong bóng tối bật cười:

- Huynh đệ hiện đang ở trước mặt các hạ, đây là hai con gà nướng béo ngậy, các hạ hãy nếm thử xem ?

Nam Cung Bình lòng như bàn thạch, song dục vọng của tâm lý đã khiến chàng không nén được hít vào một hơi cảm thấy mùi thơm quả nồng nặc hơn trước, trong bóng tối lại có tiếng cười to và nói:

- Trong hai con gà béo ấy, một có thoa thuốc mê, ăn vào sẽ bị mê mất tâm thần, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh bốn nhân, một con còn lại bảo đảm ngon lành, nếu các hạ có hào khí thì hãy đánh đố với số mạng thử xem.

Nam Cung Bình không dần được đưa tay ra, ngón tay chạm vào lớp mỡ béo nóng, cơn thèm mãnh liệt lập tức tràn ngập cõi lòng. Ngón tay chàng thoáng run rẩy, bỗng rút tay về quát lớn:

- Lẽ nào ta lại vì cơn thèm ăn tâm thường mà đi đánh đố với số mệnh ?

Tiếng cười bỗng im bật, một hồi thật lâu, bỗng khẽ thở dài nói:

- Người như các hạ mà không thể bắt tay hợp tác với bốn nhân quả là hết sức đáng tiếc.

Giọng nói đã có phần kính trọng, Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, chỉ nghe người kia nói tiếp:

- Bốn nhân vì kính các hạ là một trang hảo hớn đội trời đạp đất, thật không đành lòng hạ thủ sát hại các hạ, và cũng chẳng nỡ dùng thuốc mê làm cho các hạ bị đánh mất bản tính, hủy hoại cuộc đời các hạ, vì vậy mới giữ các hạ lại đây. Nhưng nếu bốn nhân phóng thích các hạ, thật chẳng khác thả hổ về rừng, một ngày nào đó cơ nghiệp đã được tạo dựng bao năm của bốn nhân hẳn sẽ bị hủy trong tay các hạ.

Đoạn buông tiếng thở dài, nói tiếp:

- Thật bất đắc dĩ bốn nhân mới phải giam giữ các hạ ở đây, mong rằng sau khi chết các hạ chớ oán trách bốn nhân, bốn nhân nhất định sẽ hậu táng các hạ.

Bỗng trong bóng tối chớp lên một tia sáng, Nam Cung Bình chỉ nghe "keng" một tiếng vang lên bên cạnh, người kia lại nói:

- Đó là một ngọn trủy thủ, nếu các hạ không chịu đựng nổi dới lạnh và quạnh hiu, có thể dùng trủy thủ tự tận, còn như các hạ hồi tâm chuyển ý, chỉ cần hô lên một tiếng, bốn nhân sẽ đến phóng thích các hạ ngay. Nóc địa lao này cách mặt đất những năm trượng sáu tấc, bốn bên vách đều là thép nguyên chất và trên đỉnh chỉ có một con đường, các hạ cứ việc thử, nếu không đủ sức thì trước mặt có hai con gà béo không hề có chất độc hãy ăn để có thể tăng thêm sức mạnh.

Giọng nói y nặng nề nhưng thành khẩn hết như những lời khuyên nhủ của bạn hiền.

Nam Cung Bình hít vào một hơi dài, cao giọng nói:

- Tôn giá đã tôn trọng nhân cách Nam Cung Bình này như vậy, dù có giết chết tại hạ, tại hạ cũng không bao giờ oán trách.

Bỗng trên đỉnh đầu vang lên một tiếng cười khúc khích rất khẽ và nói:

- Hai người nói chuyện với nhau hết như là bạn hiền, nhưng phải biết ...

Tiếng nói khẽ dần rồi không còn nghe được nữa. Tiếng cười và giọng nói ấy rất quen thuộc, Nam Cung Bình rúng động cõi lòng:

- Ai vậy nhỉ ?

Trong bóng tối lại bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Huynh đệ nếu được gặp các hạ trước đây mười năm hẳn đã trở thành đôi bạn thân sống chết không rời, rất tiếc, ôi ... trước khi chết nếu các hạ có chi cần thiết, tại hạ nhất định sẽ hoàn thành cho các hạ.

Nam Cung Bình đang mải mê suy nghĩ về tiếng cười và giọng nói kia, nghe nói liền cất tiếng hỏi:

- Tiếng nữ nhân vừa rồi là ai ? Cho tại hạ nhìn thấy được chăng ?

Sau một hồi im lặng, người kia chậm rãi nói:

- Chỉ vậy thôi ư ?

- Vâng !

Người kia trầm giọng:

- Chẳng lẽ không có di ngôn di vật gì để lại cho cha mẹ, bạn bè ư ? Chẳng lẽ không có những lời tâm phúc cần chuyển lại cho tình nhân ư ? Chẳng lẽ không có những tâm sự chưa hoàn thành cần tại hạ thực hiện ư ? Chẳng lẽ các hạ không muốn biết người đã gây ra cái chết của các hạ là ai ư ?

Nam Cung Bình ngớ người, bỗng niềm xót xa như làn sóng trào dâng trong lòng, chàng suy nghĩ kỹ, nhưng tâm sự chưa hoàn thành thật quá nhiều, nhưng hoàn cảnh đã thế này thì biết làm sao hơn ?

Chàng chán chường buông tiếng thở dài chậm rãi nói:

- Mọi sự không cần các hạ phải nhọc lòng nữa đâu !

Đoạn cúi đầu nhắm mắt lại. Người nọ ngạc nhiên:

- Người mà các hạ muốn nhìn xem ...

Nam Cung Bình ngắt lời:

- Không cần nữa.

- Nhưng tại hạ đã hứa rồi, các hạ hãy ngược lên mà nhìn.

Nam Cung Bình chỉ cảm thấy trước mặt lóe sáng, biết đối phương đã mở cửa địa lao, song chàng vẫn cúi đầu ngồi yên mặc dù chàng rất hoài nghi nữ nhân ấy có quan hệ mật thiết với mình, song chàng không muốn ngẩng lên nhìn, bởi không muốn trước lúc chết mà còn oán hận thêm bất kỳ một người nào cả.

Lại một hồi yên lặng, chỉ nghe "âm" một tiếng, cánh cửa lại đóng chặt, trong bóng tối bỗng lại văng vẳng vang lên tiếng nhạc thê lương u oán, tiếng thần bí kia lại nói:

- Núi xa cao lớn, hương gieo giông bão, gió rét mưa lạnh, tráng sĩ bất hoàn. Nam Cung huynh, xin cáo biệt !

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài, vẫn ngồi yên bất động, song tiếng nhạc thê thiết kia đã khiến lòng chàng sôi sục nỗi xót xa. Chàng thầm nói:

- Vĩnh biệt ... vĩnh biệt ...

Chợt cảm thấy hai má lành lạnh, thì ra chàng đã rơi lệ, nước mắt của kẻ anh hùng nếu không phải đến lúc tuyệt vọng vì đau xót đến cực độ thì đâu dễ tuôn rơi ?

Trong cơn đau xót, chàng bỗng nảy sinh một niềm dũng khí vùng vẫy vì sự sống, bèn đưa tay nhặt lấy ngọn trủy thủ, chậm bước đi đến cạnh vách, dùng hết chân lực đâm vào, chỉ cảm thấy cổ tay chấn động, quả nhiên là thép rỗng. Chàng buông tiếng thở dài chán nản, dựa vào góc tường, cảm thấy ám ảnh của sự chết mỗi lúc càng thêm sâu nặng.

Song chung điểm của sự sống vẫn dài dằng dặc, chàng không muốn tự hủy hoại tấm thân do cha mẹ tạo ra, song nỗi đau khổ của sự chờ đợi cái chết thật vô cùng khủng khiếp.

Lại chẳng rõ đã trải qua bao lâu, chợt cảm thấy vách tường sau lưng hụt hẫng, trước mặt chợt lóe sáng, chàng đá ngã ngửa ra sau.

Chàng kinh hãi lộn người đứng dậy, đôi mắt ở trong bóng tối quá lâu phải nhắm lại rồi mở trở ra, chỉ thấy trước mặt cách ba thước đã xuất hiện một lão nhân đầu tóc bạc phơ, vẻ mặt đăm chiêu, ánh mắt âm đạm, tay cầm đuốc, tay nắm tay áo Nam Cung Bình kéo ra, rồi thì đẩy một cái, cửa địa lao lập tức đóng trở lại.

Nam Cung Bình thoáng ngẩn người mới hay mình đã thoát khỏi ám ảnh của sự chết, một niềm khích động và mừng rỡ không thể diễn tả được đã khiến chàng đứng thừ ra tại chỗ.

Lão nhân tóc bạc này chính là "Phi Hoàn" Vi Thất, chủ nhân Mộ Long Trang ! Lúc này đôi mày rậm của ông chau chặt, dường như tâm sự trùng trùng, nhẹ ngoắc tay với Nam Cung Bình rồi dẫn trước bước đi, dưới ánh đuốc soi rọi, chỉ thấy trong địa đạo giăng đầy mạng nhện, mỗi bước đi đều có bụi bốt lên chứng tỏ đã từ lâu không có người vào, nhưng lối đi quanh co như thể mê cung.

Nam Cung Bình đưa mắt nhìn bóng dáng cao to của Vi Thất, lòng ngập niềm cảm kích, cuộc đời chàng chưa bao giờ khích động như lúc này, bởi chàng vừa trải qua niềm đau khổ và tuyệt vọng của "sự chết".

Chàng háng giọng, cảm thấy cổ họng như bị uất nghẹn khó thốt nên lời, lúng búng nói:

- Lão tiên bối.

Vi Thất không quay lại, với giọng thấp trầm nói:

- Im lặng nào !

Rẽ qua một khúc quanh, bỗng Vi Thất đưa tay ấn vào vách, chỉ nghe một tiếng "kẹt" rất khê, nguyên bức vách liền lùì sau ba thước.

Vi Thất lẩm bẩm:

- Thất Ứng hỏi Thất Ứng, xin đừng trách lão phu không cứu được các vị, lão phu chỉ có thể làm hết sức mình ...

Chưa dứt lời đã lách người vào trong, Nam Cung Bình hết sức kinh ngạc lẫn thắc mắc, thoáng chốc đã thấy Vi Thất nhẹ nhàng lướt ra, dưới nách cắp một thiếu niên áo gấm đang hôn mê, trầm giọng nói:

- Hãy bồng lấy y !

Nam Cung Bình liền y lời bồng ngang thiếu niên ấy, lòng càng thêm thắc mắc, chỉ thấy Vi Thất đóng vách lại, quay người bước đi, tuy ông lặng thinh không nói, song vẻ ưu sầu trên mặt lại càng thêm sâu đậm hơn.

Nam Cung Bình không dám được khê hỏi:

- Lão ...

Vi Thất liền trầm giọng ngắt lời:

- Thiếu hiệp không cần phải cảm tạ lão phu.

- Nhưng ... thật ra ...

Vi Thất buông tiếng thở dài:

- Trong chốn võ lâm sắp sinh đại biến, sát tinh ở Quan Ngoại đã vào Trung Nguyên, hiện lão phu đã bị khống chế, cơ nghiệp đã cực khổ gây dựng mấy mươi năm đã sắp tiêu tan.

Nam Cung Bình lại càng thắc mắc hơn, vừa định hỏi thì Vi Thất lại nói:

- Vị thiếu niên trên tay thiếu hiệp thân hoài tuyệt kỹ kinh người, đệ tử phái Côn Lôn tên Chiến Đông Lai, hiện đã bị trúng phải mê hương sương trắng rất kỳ đặc, lão phu cũng không có thuốc giải, nhưng lát nữa y sẽ tự động hồi tỉnh, hai vị đều là thiếu niên tài ba, tiền đồ vô hạn, mong rằng sau khi rời khỏi đây hãy chờ đợi thời cơ mà hành động, tuyệt đối đừng để cho tên ma đầu kia thật sự xưng hùng thiên hạ.

Giọng nói ông ngập đầy bi hoài sầu khổ. Nam Cung Bình thoáng nhường mày, trầm giọng nói:

- Người ấy là ai vậy ? Chả lẽ ...

Vi Thất hít lời:

- Người này chẳng những võ công cao siêu khôn lường, rất giỏi về mê hương ám khí mà dưới tay còn có một nhóm kỳ tài dị sĩ giúp sức, trong số có Chạc Thiên (đâm trời), Đoạn Mệnh Song Thương và Toàn Phong Truy Hồn Tử Kiếm, võ công của hai người này cũng rất ghê gớm, lão phu và thiếu hiệp dứt khoát không phải là địch thủ..

- Người ấy phải chăng là Soái Thiên Phàm ?

Vi Thất sửng sốt, như rất lấy làm lạ vì sao Nam Cung Bình lại biết được cái tên ấy, chỉ thấy ngọn đuốc trong tay ông khẽ run rẩy, tay phải lại đưa ra ấn vào vách, trầm giọng nói:

- Chính là Soái Thiên Phàm !

Vừa dứt tiếng đã thấy trước mặt bừng sáng, thì ra đã đến cửa vào địa đạo.

Vi Thất thở dài nảo nuột rồi nói:

- Hiện nay trong Mộ Long Trang này chẳng rõ còn có bao nhiêu người đang bị giam trong ngục tối dưới đất, nhưng với sức của lão phu chỉ có thể cứu được hai vị, bởi chỉ có hai gian ngục tối ấy là có lối ra khác mà bọn chúng chưa biết, cũng may hai vị đều tuổi trẻ tài cao, còn những người khác đa số đều già nua, mong thiếu hiệp hãy ghi nhớ những lời nói của lão phu hôm nay, người ấy võ công và tiềm lực quả thực cao siêu khôn lường, thiếu hiệp chớ nên khinh cử vọng động !

Nam Cung Bình thừ ra một hồi, ngập ngừng nói:

- Vi lão tiên bối ... sao không cùng đi một thể rồi chờ thời cơ hấn báo thù ?

Vi Thất thở dài:

- Lão phu đã già, không còn hùng tâm ...

Nam Cung Bình vội nói:

- Nhưng nếu lão tiên bối ở lại đây chẳng rất nguy hiểm ư ?

Vi Thất thở dài nảo nuột, cúi đầu xuống, khước môi nở một nụ cười cay đắng, chậm rãi nói:

- Với thành tựu của lão phu mấy mươi năm tại vùng Tây Bắc này vẫn còn có ích lợi đối với chúng, dẫu chúng có biết lão phu đã phóng thích hai vị thì cũng chẳng làm gì lão phu đâu.

Đột nhiên ngẩng lên quát lớn:

- Ta, Mộ Long trang chủ, ai dám bảo ta ra đi ?

Bỗng xoay người đẩy mạnh vào sau lưng Nam Cung Bình quát:

- Đi !

Nam Cung Bình lập tức nhào ra ngoài, cửa địa đạo đã dần khép lại, chàng hoảng hốt gọi:

- Lão tiên bối ...

Chỉ nghe một giọng nói nặng nề từ trong vọng ra:

- Rõng sinh chín con, thầy đều khác nhau, huynh đệ đồng môn cũng có phường lang sói.

"Cạch" một tiếng, cửa địa đạo đã đóng kín, tiếng nói cũng dứt đoạn. Nam Cung Bình đứng thừ ra, hai giong nước mắt cảm kích bất giác tuôn trào.

Ngước nhìn trời cao, dường như đêm đã rất khuya, giờ đây chàng lại đứng dưới bầu trời tự do, lòng chỉ ngập đầy bi ai lẫn cảm kích, không hề có chút vui mừng.

Chàng đưa tay lau nước mắt, lẩm bẫm:

- Vi lão tiên bối, những mong người trường sinh phú quý, vạn sự như ý ...

Cúi xuống nhìn, chỉ thấy thiếu niên áo gấm trên tay mặc dù sắc mặt nhợt nhạt, song vẫn không che giấu được vẻ anh tuấn khôi ngô, chàng bất giác lại lẩm bẫm nói:

- Chiến Đông Lai hỡi Chiến Đông Lai, mong rằng người cũng đừng quên cái ơn tái sinh này, chớ phụ tấm lòng tốt của Vi lão tiên bối.

Đoạn lại ngược mặt nhìn sao định hướng, sau đó phóng đi về khu rừng phía tây, nghĩ đến Mai Ngâm Tuyết, người "mãi mãi chờ đợi chàng", cõi lòng trĩu nặng lập tức bay lên, song nghĩ đến Địch Dương đang trúng độc lâm nguy, cõi lòng vừa bay vọt lên lại trĩu nặng ngay tức khắc.

Từ xa bỗng bay tới một áng mây đen che khuất ánh trăng sao, Nam Cung Bình đau khổ chững bước ...

Giờ nếu chàng quay trở lại Mộ Long Trang mong lấy được thuốc giải để cứu Địch Dương, có thể nói gần như hoàn toàn không có cơ hội về lại với tự do, thậm chí chỉ cần đặt chân trong sân vườn Mộ Long Trang là tính mạng đã không thể bảo toàn, mặc dù chàng không hề xem trọng tính mạng của mình hơn là đạo nghĩa giữa bằng hữu, song nếu chàng chết đi lúc này, chẳng phụ lòng Vi Thất đã mạo hiểm cứu mình ư ? Vậy chẳng quá là có lỗi với ông ư ?

Nhưng nếu chàng trở về tay không, vậy thì mọi hành động trong tối qua chẳng trở nên vô nghĩa ư ? Chàng làm sao có thể trở mắt nhìn Địch Dương đã trượng nghĩa giúp chàng bị độc phát mà chết ?

Chàng phân vân do dự trong niềm mâu thuẫn, cảm thấy còn đau khổ hơn là lúc đứng bên bờ cái chết.

Ánh trăng sao bị che khuất, mặt đất tối om, chàng thờ thẫn đứng trong bóng tối, chợt cảm thấy sau lưng có một bàn tay khế đặt lên huyết Linh Đài sau ốt chàng.

Linh Đài là một trong mười hai trọng huyết trong cơ thể con người, thông tới tâm mạch, chỉ cần va chạm mạnh cũng có thể đưa đến cái chết, song Nam Cung Bình chỉ thoáng giật mình rồi lại hết sức ngạc nhiên, bởi cái chết đối với chàng trong lúc này là một sự giải thoát đáng mừng.

Chàng lặng thinh đứng yên như hoàn toàn không có việc gì xảy ra, chờ đợi sự chết ập đến, ngờ đâu hồi lâu vẫn không thấy bàn tay ấy động dậy.

Nam Cung Bình thoáng cau mày, lạnh lùng nói:

- Bằng hữu sao chưa động thủ đi ?

Chàng thậm chí không hề nghĩ đến bàn tay ấy là của ai, tâm trạng hệt như lúc ở trong ngục tối.

Mây đen bay qua, ánh sao lại hé ra soi bóng người sau lưng chàng in xuống mặt đất trước mặt chàng, bóng người ấy thoáng động dậy, như hết sức lấy làm lạ về thân thái của Nam Cung Bình.

Rồi thì Nam Cung Bình chợt nghe sau lưng bật lên tiếng cười khúc khích, khế nói:

- Lão ngô, chả lẽ không sợ chết thật sao ?

Tiếng nói cơ hồ giống như chàng đã nghe thấy trong ngục tối khi nãy, Nam Cung Bình rúng động cõi lòng, quay phắt lại buột miệng nói:

- Đại tẩu !

Dưới ánh đêm chỉ thấy Quách Ngọc Hà chúm chím cười đứng sau lưng chàng. Nam Cung Bình buông tiếng thở dài nói:

- Đại tẩu sao lại có mặt ở đây ?

Quách Ngọc Hà giơ tay lên, nhoẻn cười nói:

- Ngủ đê thử đoán xem trong tay đại tẩu đang cầm gì nào ?

Nam Cung Bình chợt động tâm buột miệng:

- Thuốc giải ? Phải thuốc giải không ?

- Ngủ đê quả là thông minh, đúng là thuốc giải.

Thị xòe tay và đưa ra ánh sáng, trong lòng bàn tay là một viên thuốc màu đỏ tươi, thở dài nói tiếp:

- Đại tẩu biết ngũ đệ đã vì viên thuốc này mà không tiếc tính mạng ra mạo hiểm, nhưng sau cùng vẫn không có được, đúng không ?

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài thiếu não, cúi mặt xuống, chỉ nghe Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Trên cõi đời có rất nhiều việc không thể bằng vào sức mạnh mà đạt được, ngũ đệ hiểu không ?

Nam Cung Bình thoáng nhượng mày như muốn nói gì đó, song cuối cùng vẫn không nói ra.

- Khi đại tẩu đến Mộ Long Trang, hay tin của ngũ đệ lòng hết sức bứt rứt, dù ngũ đệ đối với đại tẩu thế nào thì cũng vẫn là sư đệ của đại tẩu, đại tẩu không bênh vực sao được ?

Giọng nói thị đầy thành khẩn lẫn quan tâm, tuy ánh mắt lộ vẻ khó hiểu, song Nam Cung Bình không hề trông thấy.

Chàng buông tiếng thở dài ảo não, mặt dần lộ vẻ hổ thẹn. Quách Ngọc Hà chăm mắt nhìn chàng, chậm rãi nói tiếp:

- Do đó, đại tẩu vì ngũ đệ đã không quản giả vờ kết thân với Nhâm Phong Bình, sau cùng đã lừa được thuốc giải của y và đưa đại tẩu đến nơi giam giữ ngũ đệ, sau đó đại tẩu đã lén vào toan giải cứu cho ngũ đệ, nhưng không ngờ ngũ đệ đã thoát thân trước rồi, đại tẩu hết sức vui mừng và lại lo lắng, với tính nết của ngũ đệ mà không có thuốc giải, nhất định thà chịu chết chứ không bao giờ trở về, vì vậy đại tẩu đã mạo hiểm đuổi theo ngũ đệ đến đây.

Nam Cung Bình cảm kích nói:

- Đại tẩu dẫu sao cũng là đại tẩu, suýt nữa tiểu đệ đã trách lầm đại tẩu rồi !

Đồng thời lòng thầm nghĩ:

- Thì ra đại tẩu tất cả cũng chỉ vì huynh đệ đồng môn !

Đoạn ngẩng lên, Quách Ngọc Hà vẫn chăm chăm nhìn chàng, dưới ánh đèn chàng chợt thấy đại ca Long Phi quả là một người vô cùng hạnh phúc.

Quách Ngọc Hà mỉm cười lại khẽ thở dài nói:

- Đại ca và tứ muội chẳng rõ đã đi đâu, ngũ đệ lại lánh xa đại tẩu, tuy có lão tam đi cùng, nhưng y là người cục mịch chất phác, suốt ngày hiếm khi nói lấy một câu, đại tẩu đã lo cho đại ca, lại phải ưu sầu hiu quạnh ... Ôi ! Ngũ đệ không thể nào hiểu được đâu.

Nam Cung Bình cảm thấy hết sức áy náy, lặng thinh hồi lâu mới ngậm ngừng nói:

- Đại tẩu, tiểu đệ nghĩ có lẽ đại ca đã về đến Chỉ Giao sơn trang rồi, khi nào xong việc tiểu đệ sẽ trở về Chỉ Giao sơn trang ngay.

Quách Ngọc Hà thở dài:

- Dù thế nào đại tẩu chung quy cũng là phụ nữ, tam ca người lại là người không biết tính toán, phải chi có ngũ đệ đi cùng, dọc đường có thêm người tiếp ứng, vậy mà ...

Nam Cung Bình cao giọng:

- Mặc dù tiểu đệ không thể dọc đường tiếp ứng cho đại tẩu, nhưng ...

Chàng lấy từ trong lòng ra một mảnh Hán ngọc, cúi mặt đặt vào tay Quách Ngọc Hà và nói tiếp:

- Đại tẩu hãy cầm lấy mảnh Hán ngọc này, bất luận đi đến đâu cũng có tiệm quán của gia đình tiểu đệ tiếp đón.

Chàng không dám ngược lên nhìn Quách Ngọc Hà nên không trông thấy vẻ đắc ý trong ánh mắt y thị, một cơn gió nhẹ thoảng qua, đưa mùi hương dịu dịu trên người y thị vào trong mũi Nam Cung Bình.

Nam Cung Bình bỗng cảm thấy một bàn tay mềm mại nắm lấy tay mình, chàng giật mình lùi sau một bước. Quách Ngọc Hà đã đặt viên thuốc màu đỏ vào trong tay chàng, khẽ thở dài nói:

- Ngũ đệ sau khi lo xong việc đừng quên về nhà thăm đại tẩu, và nếu gặp đại ca, cũng đừng quên khuyên y mau trở về nhà.

Giọng nói y thị như có vẻ ghen ngào, Nam Cung Bình càng không dám ngẩng lên, chỉ cúi đầu vâng dạ, bỗng nghe Quách Ngọc Hà lại thở dài nói:

- Đại tẩu đã hết lòng vì ngũ đệ, chẳng hay ngũ đệ có chịu làm giúp cho đại tẩu ba việc chẳng ?

Nam Cung Bình thoáng kinh ngạc, lập tức cao giọng nói:

- Dù đại tẩu không làm gì cho tiểu đệ thì tiểu đệ cũng phải hết lòng vì đại tẩu, đó là lẽ đương nhiên.

Quách Ngọc Hà đưa tay chỉ Chiến Đông Lai và nói:

- Người này là đệ tử phái Côn Lôn, vốn có chút oán thù với chúng ta, võ công của hắn rất cao, chỉ e đồng môn năm người chúng ta cũng không phải là địch thủ của hắn, để vĩnh tuyệt hậu hoạn, ngũ đệ hãy mau điểm vào tử huyệt của hắn.

Nam Cung Bình trở mắt sững sốt hồi lâu mới nói:

- Nếu người này có điều vô lễ với đại tẩu, chờ khi y hồi tỉnh, tiểu đệ sẽ lập tức quyết một phen tử chiến với y, dù chết dưới tay y thì tiểu đệ cũng không một lời oán

trách, còn hiện giờ y đang hôn mê, hơn nữa lại do người khác giao cho tiểu đệ, dù bản thân tiểu đệ phải chết cũng không thể động chạm đến y được.

Quách Ngọc Hà sầm mặt lạnh lùng:

- Trong tay ngũ đệ hãy còn đang cầm thuốc giải mà đại tẩu phải liều mạng mới lấy được, vậy mà đã không vâng lời đại tẩu, sau này chẳng rõ sẽ như thế nào nữa ?

Nam Cung Bình biến sắc:

- Tiểu đệ ... tiểu đệ ...

Đột nhiên trao trả viên thuốc giải vào tay Quách Ngọc Hà, trầm giọng nói:

- Thà tiểu đệ không lấy viên thuốc này còn hơn phải làm điều phản bội lương tâm như vậy.

Vừa định quay người bỏ đi, nào ngờ Quách Ngọc Hà bỗng nhoẻn cười nói:

- Đại tẩu chỉ là thử ngũ đệ đó thôi, xem ngũ đệ có quên những lời giáo huấn của sư phụ lão nhân gia hay không, sao ngũ đệ lại như vậy ?

Vừa nói thì vừa trao lại viên thuốc giải cho Nam Cung Bình, Nam Cung Bình quét mắt nhìn, thấy Quách Ngọc Hà mặt đầy u oán, bất giác xiêu lòng ấp úng nói:

- Chỉ cần không phải những việc như vậy, sau này dù là dầu sôi lửa đỏ, tiểu đệ cũng sẵn sàng xả thân vì đại ca và đại tẩu.

Quách Ngọc Hà bỗng hỏi:

- Ngũ đệ đối với đại ca và đại tẩu chả lẽ hoàn toàn như nhau ư ?

Nam Cung Bình ngớ người, lại nghe Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Nếu ngũ đệ đối với đại ca và đại tẩu quả thực hoàn toàn như nhau thì đại tẩu rất là vui mừng.

Bỗng chìa tay ra nói tiếp:

- Vì những lời hôm nay, mong ngũ đệ hãy bắt tay với đại tẩu một cái để chứng tỏ ngũ đệ không bao giờ quên.

Nam Cung Bình cúi mắt nhìn, chỉ thấy năm ngón tay của Quách Ngọc Hà trắng nõn, chẳng hiểu sao lòng bỗng dâng lên một niềm cảnh giác, ngậm ngừng nói:

- Tiểu đệ ... tiểu đệ ...

- Chả lẽ ngũ đệ chê bàn tay của đại tẩu quá bẩn hay sao ?

Nam Cung Bình thầm buông tiếng thở dài, đưa tay ra nhẹ bắt một cái với Quách Ngọc Hà, và định rút tay về, chợt cảm thấy bàn tay bị siết mạnh, một làn hương thơm dịu ngọt từ lòng bàn tay truyền thẳng vào con tim.

Quách Ngọc Hà dịu giọng nói:

- Ngũ đệ đừng bao giờ quên đêm nay.

Nam Cung Bình nghe cõi lòng rúng động, không chờ y thị nói dứt lời, vội vùng tay ra, quay người phóng vọt đi.

Quách Ngọc Hà đưa mắt trông theo bóng dáng chàng biến mất trong bóng tối, nụ cười kỳ bí lại hé nở trên môi. Trong bóng tối bỗng lại có một bóng người lướt ra như bay, chộp lấy bàn tay Quách Ngọc Hà, lớn tiếng nói:

- Đừng bao giờ quên đêm nay cái gì hả ?

Đảo mắt nhìn, liền tức lớn tiếng quát:

- Nàng nắm gì trong tay đó ?

Tiếng quát ngập đầy ghen tức, không cần hỏi cũng biết đó là Thạch Trầm.

Quách Ngọc Hà sầm mặt, vùng tay ra, lạnh lùng nói:

- Người là gì của ta ? Người có quyền can thiệp chẳng ?

Thạch Trầm tái mặt tức giận:

- Nàng ... nàng ...

Bỗng buông tiếng thở dài, cúi đầu nói:

- Nàng đối với đại ca, ta ... nhưng nàng đối với hấn ...

Quách Ngọc Hà buông tiếng cười khẩy xòe tay ra nói:

- Tấm ngọc bài này là do lão ngũ tặng cho, có nó trong tay, trong vòng một hôm ta có thể điều động hàng mấy mươi vạn lạng bạc vàng, người làm được chẳng ?

Thạch Trầm ngớ người, vẻ tức giận trên mặt liền trở nên đau khổ, hai tay nắm chặt vào nhau vắn vẹo một cách đau đớn.

Quách Ngọc Hà ném cho y cái nhìn lạnh lùng rồi quay người đi. Thạch Trầm bỗng thét lớn vùng tay chộp vào vai y thị, như thể muốn xé nát tấm thân đầy đặn diễm kiều kia và moi lấy quả tim lạnh tanh của y thị.

Quách Ngọc Hà biến sắc mặt, tay phải lòn qua nách điếm vào huyết Tướng Đài Thạch Trầm, nhưng bàn tay vừa chạm vào áo y, sát cơ trên mặt thị bỗng tan biến, nhoẻn cười dịu giọng nói:

- Làm gì vậy hở ? Buông ra, đau quá hà ?

Giọng nói thị ngọt lịm đầy quyến rũ, Thạch Trầm mặt thoáng co giật, sau cùng buông tiếng thở dài, bỏ tay ra, cúi đầu xuống. Quách Ngọc Hà đưa tay xoa nhẹ lên vai, giọng lả lơi:

- Đau quá, mau xoa giùm đi !

Thạch Trâm không tự chủ được đưa tay xoa nhẹ lên bờ vai dịu mềm của Quách Ngọc Hà, thị khép hờ mắt, ngửa cổ thoải mái thả ra một hơi dài, làn tóc mây chạm vào má Thạch Trâm, thì nhẹ tựa đầu vào vai y, khẽ nói:

- Phải rồi ... ở chỗ ấy ... nhẹ một chút ...

Theo giọng nói ngọt ngào và hương thơm quyến rũ, bàn tay Thạch Trâm dần nhanh hơn, dần đi xuống ... ánh mắt dần bộc lộ vẻ thèm muốn của loài dã thú ...

Quách Ngọc Hà ỡng ẹo thân hình, thì thào:

- Khờ quá đi, làm sao mà ta với lão ngũ ... Ừm, đừng ... chẳng qua định lợi dụng hấn ... ừm, nhẹ chút mà ... ở đây ... không được.

Thị bỗng phóng một chưởng ra sau, người như cá trạch tuột ra khỏi vòng tay của Thạch Trâm, Thạch Trâm bật lên một tiếng sững sốt.

Quách Ngọc Hà nhoẻn cười:

- Đã bảo đừng, không chịu nghe lời là phải chịu khổ đấy !

Thị đưa tay nhẹ vuốt tóc, bật cười khúc khích, tiếng cười quyến rũ ấy đã khiến Thạch Trâm quên mất đau khổ, quên mất lý trí, vươn vai lại toan nhào tới.

Nào ngờ Quách Ngọc Hà bỗng nín cười, lạnh lùng nói:

- Người định làm gì vậy ?

Trong thoáng chốc thị đã từ một người đàn bà lẳng lơ biến thành một nữ thánh tôn nghiêm.

Thạch Trâm ngớ người chững bước, dáng vẻ như vừa bị xối cho một gàu nước lạnh.

Quách Ngọc Hà lòng thầm đắc ý, biết chàng thiếu niên này đã hoàn toàn rơi vào bẫy rập và trở thành nô lệ của mình, vẻ mặt bèn trở nên hòa hoãn, khẽ thở dài nói:

- Tam đệ phải hiểu tấm lòng của ta, sao cứ mãi làm cho ta phải buồn khổ, tức giận chứ ?

Thạch Trâm đứng thờ thẫn, đau khổ cúi gầm mặt, ngoài xa tiếng gió khuya cành lá rì rào như thở than cho người thiếu niên bị đắm chìm trong đam mê nhục dục mà không tự rút chân ra được này.

Quách Ngọc Hà đảo tròn mắt, chậm rãi nói:

- Tam đệ đi theo ta, không bao giờ ta để cho tam đệ phải chịu thiệt thòi, chỉ cần tam đệ ngoan ngoãn vâng lời đừng làm ta tức giận, tất nhiên là ta thương quý tam đệ.

Bỗng sầm mặt nói tiếp:

- Nhưng tam đệ phải hiểu, mặc dù vậy ta cũng không thể vì tam đệ mà từ bỏ tất cả, trong võ lâm có rất nhiều điều tam đệ không thể hiểu được, vì tiền đồ mai sau của chúng ta, có rất nhiều việc bắt buộc ta phải thực hiện, tam đệ hiểu không ?

Thạch Trâm thờ thần gật đầu, Quách Ngọc Hà nói tiếp:

- Do đó bất luận ta làm gì tam đệ cũng đừng thắc mắc can thiệp, nếu tam đệ bằng lòng thì hai ta sẽ mãi mãi bên nhau, bằng không ...

Thị bồng ngưng lời, chậm rãi bỏ đi. Thạch Trâm cắn chặt răng, hai tay bụm mặt, lòng ngập đầy đau khổ lẫn tức giận, hận không thể một quyền đấm cho y thị chết tươi ngay, song Quách Ngọc Hà bồng ngoảnh lại nhoẻn miệng cười dịu giọng nói:

- Đứng đó làm gì vậy ? Nào, lại đây, gió to thế này ...

Thạch Trâm không tự chủ được cất bước đi tới, thế là tiếng cười dịu ngọt quyến rũ kia lại vang lên trong đêm tối ...

- o O o -